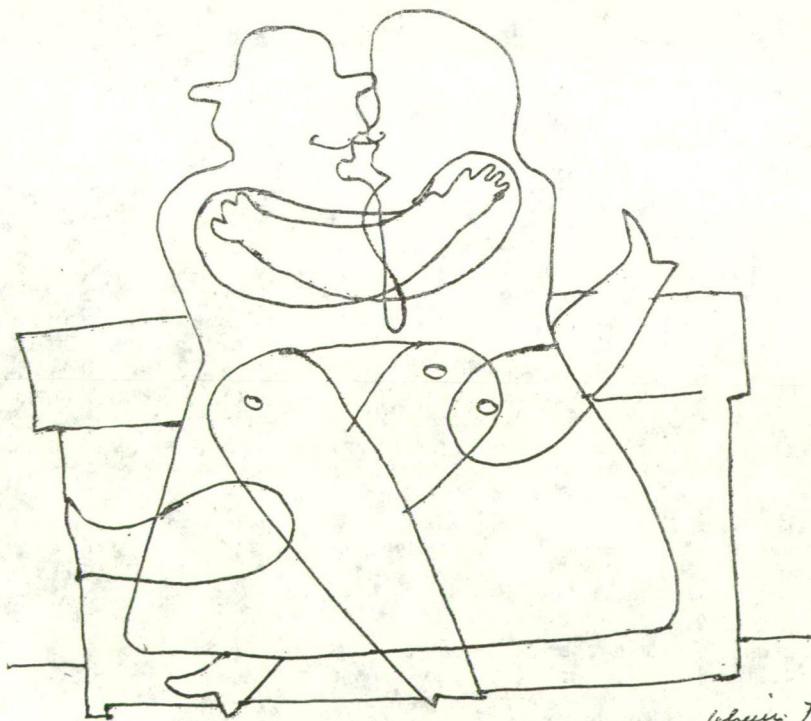

torzsalkodó, villongó közép- és kelet-európai nemzetek fiai. Egy alkalommal a professzor éppen Közép-Európa közjogi viszonyait magyarázta. A hallgatóság egyik tagja, egy japán herceg, egy darabig buzgón jegyez, azután mérgesen odavágja a ceruzát, és fennhangon kitör: „Az ördög igazodjon el ezeken!” „S ekkor — emlékezik a néhai publicista — mi, ott ülő magyarok, csehek, szlovákok, románok, szerbek némi palástolatlan büszkeséggel összepillantottunk s majdhogynem cinkosan egymásra kacsintottunk.” Ez persze nem érv, csupán pillanatfelvétel, kép szöveg nélkül, de vajon kell-e hozzá szöveg?

Sok mindent nem mondhattunk el, de talán ennyiből is valamelyes képet alkothat az olvasó Dobossy tanulmánykötetének sokrétűségéről, finoman összeszövődött szálairól, küldetéséről, s a mondottak alapján — visszakanyarodva kiindulópontunkhoz — tartalmi jegyekkel is igazoltnak látja, hogy az attitűd, melyet a kötet kifejez, tudományos és objektív, de egyben személyes és lírai. Igen, ennek a könyvnek a címszereplője: a közép-európai ember a kötetnek éppúgy alanya, mint tárgya. Mindkettő érdemes megbecsülésünkre és figyelmünkre. (*Magvető, 1973.*)

RÁKOS PÉTER

SCHÉNER MIHÁLY RAJZA